

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

MAIKLS LEDVIDŽS

NEKAD NEAPSTĀJIES

MAIKLŠ
LEDVIDŽS
NEKAD
NEAPSTĀJIES

MICHAEL
LEDWIDGE
STOP AT
NOTHING

MAIKLS
LEDVIDŽS
NEKAD
NEAPSTĀJIES

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-3
Le 154

Copyright © 2020 by Michael Ledwidge
All rights reserved

Maikla Ledvidža romāna "Nekad neapstājies"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārklīņa
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-984-7 © Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2020

PIRMĀ DAĻA

Dienas loms

PIRMĀ NODAĻA

Brīdī, kad saule pamazām laidās uz rietu, Genons viens pats sēdēja savā laivā Atlantijas okeānā trīsdesmit jūdzes uz ziemeļrietumiem no Litlabako.

Viņa laivas nosaukums bija "Donegālas klaidonis", un tā bija četrdesmit pēdas gara *Delta* nirēju laiva. Tās pakalgalā zem pārsega atradās sēdekļi un skābekļa balonu statņi, kur pietika vietas divdesmit cilindriem. Šorīt pirms izbraukšanas viņš bija izvācis lielāko daļu skābekļa balonu un to vietā uz balstiem salicis septiņus jūrai piemērotus makšķerkātus.

Uzgriezis muguru stūrei, Genons stāvēja zem klajas debess uz nesteidzīgi pukšķinošās laivas pārmetamā tilta, uzmanīgi vērodams vietu, kur makšķerkātu zaļganās monošķiedras auklas kā nogrimušas marionetes saites ievilkās laivas atstātajā putu vilnī.

Uz āķiem bija saliktas skumbrijas, kalmāri un džigas, un viņš tās vilka ar nemainīgu deviņu mezglu ātrumu, lai radītu iespaidu, ka tur peld sulīgu zivju bars.

Vismaz tāda bija viņa iecere.

Genons sakrustoja uz krūtīm spēcīgās rokas. Zem viņa zemajiem *Converse* sporta apaviem vienmērīgi murrāja abi "Klaidoņa" dzinēji.

Viņš kuģoja apkārt jau kopš agra rīta, dzīdamies pēc Atlantijas okeāna dziļo ūdeņu bagātīgā loma, un līdz šim neviens no makšķerkātu pludiņiem nebija pat pakustējies.

Dzērienu turētājā pie viņa kreisā elkoņa bija ielikts pustukšs plastmasas trauciņš ar saulespuķu sēklām. Paņēmis to, viņš iekratīja dažas sēklas sev mutē. Nedaudz aizgriezies, lai izspļautu čaumalas atkritumu spainī, ko turēja līdzās kapteiņa sēdeklim, viņš pamanīja, ka rietošā saule tūlīt paslēpsies aiz tumšu mākoņu vaļņa.

Samiedzis acis, Genons nopētīja dziļuma mērītāju.

Vislielākās izredzes noķert zobenzivi bija plūdmaiņu bridī, it īpaši bēguma laikā – gluži kā šobrid.

Drīz vairs nebūs ne laika, ne gaismas.

To apdomājis, viņš jau grasījās aizkaitinājumā iesplaut spainī kārtējo čaumalu, kad tuvākais makšķerkāts strauji parāvās lejup un atsperīgi uzšāvās atpakaļ vietā, un pēkšņi atskanēja klusa švikstoņa, kas liecināja, ka uz āķa varētu būt uzķēries astoņdesmit mārciņas smags loms.

Saulespuķu sēklas pašķīda uz visām pusēm. Genons ieslēdza neitrālo ātrumu un zibenīgi noslidēja lejā pa kāpnēm, pat nepieskardamies to šķērskokiem. Izķēris no turētāja garo makšķerkātu, no kura spoles drudžaini attinās aukla, viņš pasmaidīja, sajuzdams zivs spēcīgo rāvienu. Parasti zobenzivīm patika vispirms paknibināt ēsmu, taču šī zivs acīmredzot bija nolēmusi lieki nekavēties.

Cieši satvēris makšķerkātu, viņš sāka strauji tīt auklu atpakaļ uz spoles, pūlēdamies apsteigt ātri augšup ceļošos zivi, lai tā nepagūtu norauties no āķa.

Pēc divdesmit minūtēm zivs pirmo reizi izlēca no ūdens trīsdesmit pēdu attālumā no laivas. Tas bija milzīgs baltais marlīns, garš un spīdīgs, ar tumši zilu purnu un skaistu, sekstei līdzīgu zilu muguras spuru.

Pat pieredzējušam makšķerniekam bija ko papūlēties, lai dienas laikā dabūtu šādu zivi uz āķa, un Genons, puičiskā apbrīnā iepletis acis, noskatījās, kā marlīns, apmezdamams loku, uzlec vakara zeltainajā atblāzmā. Tā ķermenis un aste nodrebēja gluži kā tramplīna atspēriena dēlis.

Un tad vairāk nekā simt mārciņu smagā zivs iekrita atpakaļ ūdenī, skaļi pašķiežot šļakatas uz visām pusēm, un Genons atkal sāka drudžaini tīt auklu. Pār viņa seju plūda sviedri, viņš vilka un raustīja garo makšķerkātu, kas bija pārlicies gandrīz uz pusēm.

Aukla jau bija nostiepusies, zivs atradās aptuveni divdesmit pēdu attālumā un pamazām tuvojās, un tad panikas pārņemtais marlīns neapdomīgi panira zem ūdenī iegrimušā laivas priekšgala. Genons, arī pats adrenalīna uzplūda pārņemts, ar visu makšķerkātu tūlīt paskrejās uz priekšu, lai nesamezglotu auklu.

– Nolādēts! – viņš iekliedzās. Laivas priekšgals paslējās augšup, un viņš sajuta, ka makšķeraukla aiz kaut kā aizķeras. Pēc mirkļa atskanēja skaļš krakšķis, un Genonam atlika vienīgi noskatīties, kā no turekļa izrautā sevišķi augstas frekvences radioantena atsitās pret laivas klāju un nozūd aiz borta.

Viņš vēl nebija paguvis atjēgties, kad zivs atkal zibenīgi mainīja virzienu un uzpeldēja virs ūdens pie labā borta desmit pēdu attālumā no laivas. Samirkšķinājies acis, kurās koda sviedri, Genons iesvilpās, jo nu beidzot varēja zivi kārtīgi aplūkot. Viņam jau agrāk bija gadījies tikt pie liela loma, taču šis neapšaubāmi bija vislielākais baltais marlīns, kāds jebkad uzķēries viņam uz āķa.

Kamēr viņš centās izdomāt, kā pievilkt šo briesmoni pie laivas bortā ierīkotajām nirēju durvīm, zivs pēkšņi noraustījās un atkal panira zem ūdens. Un tad Genons nometa makšķerkātu, ar cimdotajām rokām satvēra resno monošķiedras auklu un soli pa solim sāka vilkt milzīgo zivi ārā no ūdens.

Kad marlīns jau atradās pie pašas laivas un Genons, ar kreiso roku nostiepis makšķerauklu tik stingri kā bandžo stīgu, nometās ceļos uz klāja un ar labo roku satvēra žebērkli, zivs, turpinādama mētāties, vēlreiz no visa spēka parāva auklu.

– Nē! – Genons iekliedzās. Nospriegotā makšķeraukla dīvaini noraustījās un negaidot pilnīgi atslāba.

Viņš novaidējies pielēca kājās un ar žebērkli rokā pārliecās pāri margām, taču milzīgā zivs jau bija nozudusi. Genons izmisis noskatījās, kā marlīns nirst aizvien dziļāk skaidrajā ūdenī, vēl pamādams viņam atvadas ar iespaidīgo, skaisto asti.

Tā izspļāva āķi pēdas attālumā no laivas, Genons neaptverami vīlies nodomāja, ar skaļu blīkšķi triekdam žebērkli pret klāju.

Tad viņš uzmeta skatienu robainajam, nu jau nekam nederīgajam, pie laivas priekšgala margām piestiprinātajam metāla gabalam, kur vēl nesen bija atradusies viņa radioantena.

Un vispirms izpostīja manu laivu!

Pacēlis makšķerkātu, viņš, riebuma pārņemts, nikni nogrozīja galvu un noskatījās uz tukšajiem āķiem.

– Viens punkts zivs labā. Genons palicis tukšā, – viņš noteica un mirkli vēlāk, lūkodams pēc dvieļa, izplūda smieklos.

Viņš bija ķēris zivis visu mūžu un zināja: labāk smieties nekā raudāt.

OTRĀ NODAĻA

Kad visas makšķerauklas bija uztītas atpakaļ uz spolēm, aprīkojums rūpīgi novākts un noglabāts, saulrieta debesis jau vizēja kā zelta folija.

Sakopis laivas klāju, viņš atgriezās uz pārmetamā tilta un noregulēja GPS uz Kūperstaunu, kas atradās uz dienvidiem no Litlabako. Patiesībā Kūperstauna īsti nebija viņam pa ceļam, jo Genons dzīvoja nedaudz tālāk uz dienvidaustrumiem, Eleuteras salā, taču tagad, kad radioantena bija gājusi bojā kaujas laukā, brīdī, kad kļūs pārāk tumšs, labāk vajadzēja atrasties tuvu krastam.

Pacēlis vēja aizsegu un uzlicis polarizētās saulesbrilles, viņš jāva laivai joņot ar apmēram trīsdesmit mezglu ātrumu stundā. Vējā debesis pakāpeniski sāka zaudēt mirdzumu, un bezgalīgais ūdens klajums pamazām sāka līdzināties tumši metāliskam apsūbējušam sudrabam. Kaut arī bija pirmdiena, zvejas lauki Bahamu salu ziemeļu pusē izskatījās neierasti pamesti. Lai kur arī viņš raudzītos,

pie apvāršņa neviena nebija. Patiesībā visas dienas laikā viņš bija neskaidri manījis tikai kādu kravas kuģi. No rīta, kad viņš bija izbraucis okeānā, šis kuģis bija devies rietumu virzienā uz Floridu.

Viņa domas pamazām pievērsās vakariņām. Ledusskapi vēl bija lazanjas paliekas, ko varēja uzsildīt mikroviļņu krāsnī. *Svaigi grilētas zobenzivs vietā*, viņš nodomāja, vējā bēdīgi nogrozīdams vilšanās pārņemto galvu. *Nu, nekas. Vismaz alus būs auksts.*

Kad līdz Kūperstaunai vēl bija atlikušas aptuveni piecpadsmīt jūdzes, viņš laivas priekšā zemu debesīs pamatināja kaut ko neparastu. Pirmajā brīdī viņš nodomāja, ka tas ir tikai gaismas atspīdums mākonī, taču tad kļuva skaidrs, ka šī gaisma kustas, un viņš strauji uzstūma brilles sev uz pieres un ar abām plaukstām aizēnoja acis.

Kreisajā pusē no Karību jūras debesīm, kas bija tik zeltainas kā pastkartes attēlā, uzradās lidmašīna, maza, privāta reaktīvā lidmašīna, gluda, spīdīga un nespodri balta. Genonam vērojot, tā vienmērīgi virzījās uz rietumiem perpendikulāri viņa laivas bortam. Cik varēja spriest, tad lidojuma augstums bija pavisam neliels. Viņš gaidīja, kad lidmašīna pacelsies augstāk, taču veltīgi. Tā vēl aizvien šāvās uz rietumiem, virzīdamās ātri, zemu un taisni kā spēcīgi atsista beisbola bumba.

Samazinājis ātrumu, Genons paņēra tālskati un ar elkoņiem atbalstījās pret priekšējo paneli, lai redzamā aina nešūpotos. Tad viņš ar īkšķiem noregulēja fokusu un dziļi pakrūtē sajuta iesitamies kaut ko aukstu.

Lidmašīna patiešām atradās pārāk zemu. Tā lidoja ne vairāk kā simt pēdu augstumā virs laivas klāja. Turklāt tās ātrums bija pārāk liels, gluži kā kaskadieru lidmašīnai aviācijas šovā. Tā gandrīz lidzinājās vadītai spārnotajai raķetei, kas šaujas uz priekšu virs pašas ūdens virsmas.

No kurienes tā ir uzradusies, Genons prātoja, pagriezdams ar visu ķermeņa augšdaļu, lai neizlaistu lidmašīnu no acīm. Austrumu pusē nav nevienas lidostas. Velns parāvis, uz austrumiem no Bahamu salām nav vispār nekā. Varbūt tā nupat ir izlidojusi no Māršhārboras lidostas?

Kad lidmašīna jau atradās tieši laivai priekšā, viņš pēkšņi saprata, ka nedzird dzinēju troksni. Rūkoņas vietā varēja saklausīt vienīgi kaut ko līdzīgu svilpošanai, klusam, tālam čukstam, ar kādu metāls šķēla gaisu.

Genons vēroja, kā lidmašīna laižas aizvien zemāk. Nu jau tā atradās ne augstāk par divdesmit pēdām virs ūdens. *Varbūt pilots tikai izrādās un pēc mirkļa viņš atkal pacelsies augšup, Genons cerīgi nodomāja.*

Un tad baisi čukstošā lidmašīna beidzot noslīdēja pavisam zemu.

Vispirms ūdens virsmai pieskārās kreisā spārna gals, sacelot milzīgas šlakatas. Jau nākamajā mirkli pret ūdeni atsitās lidmašīnas apakšējā daļa. Cauri baltajam ūdens klājumam varēja saskatīt spēcīgi vibrējošo fizelāžu. Lidmašīna turpināja slidēt tālāk, un tad kaut kas skaļi nosprakšķēja. Tālumā bija sadzirdama šņirkstēšana, kas izklausījās tā, it kā kāds plēstu džinsu audumu. Gaisā aiz lidmašīnas uzlidoja siki metāla gabali.